

La caja de cristal

Títol original: *Black Box* **Direcció i guió:** Asli Özge **País:** Alemanya **Durada:** 120 min
Any: 2023 **Gènere:** Thriller, drama **Interpretació:** Luise Heyer, Felix Kramer, Christian Berkel... **Fotografia:** Emre Erkmen **Distribuïdora:** Distribución de Películas Barlovento
Estrena a Espanya: 17/05/2024

No recomanada per a menors de 12 anys

Versió original en alemany amb subtítols en espanyol

SINOPSI

Els inquilins d'un cèntric edifici berlinès, ja sotmesos a una gran tensió pels maneigs de la immobiliària que posseeix l'edifici, es troben un matí, sense cap explicació, tancats i envoltats per la policia. Ningú no pot entrar ni sortir. Sense informació, els residents comencen a especular. Primer, suposen que hi pot haver una bomba col·locada a la porta d'entrada. Després es difon el rumor que un criminal s'amaga al pati. La por es converteix en inseguretat i alhora en agressió. Els prejudicis provoquen la polarització. Vells conflictes tornen a sortir a la llum i els residents comencen a denunciar-se els uns als altres. En aquesta situació de perill existencial, perden la màscara de decència humana. Comencen a mostrar les seves veritables cares i cadascú persegueix els seus interessos en aquest joc de poder i capitalisme. (FilmAffinity)

CRÍTICA

Aquí no hi ha qui hi visqui

La caja de cristal, l'última obra de la cineasta d'origen turc **Asli Özge**, indaga en les complexitats de la vida comunitària en un bloc d'apartaments a **Berlín**, on les tensions latents exploten sota la pressió d'un esdeveniment misteriós que desencadena un estat d'emergència. La pel·lícula es desenvolupa en un dia, i ofereix una mirada íntima a la interacció entre els residents mentre breguen amb els seus propis temors i sospites.

Özge aconsegueix conjurar una sensació d'amenaça des del principi, utilitzant una combinació hàbil d'elements visuals i sonors per establir el to tens i claustrofòbic de la narrativa. La presència ominosa d'una oficina portàtil al pati del darrere de l'edifici serveix com a catalitzador per a les tensions preexistents entre els veïns. La incertesa sobre les intencions de Horn i la sobtada arribada de forces policials emmascarades desencadenen una sèrie d'esdeveniments que desestabilitzen encara més la fràgil cohesió de la comunitat.

L'elenc, encapçalat per destacades actuacions de **Luise Heyer** com a **Henrike Koch**, reflecteix de manera convincent les complexes dinàmiques de poder i desconfiança que sorgeixen en situacions de crisi. Heyer porta el pes emocional de la història, navegant hàbilment entre els rols d'esposa, mare i membre de la comunitat mentre lluita per mantenir les maneres davant les tensions creixents.

El treball de càmera d'Emre Erkmen, amb el seu enfocament proper i íntim, captura magistralment l'ansietat palpable que s'apodera de l'edifici, mentre que la direcció d'Özge ressalta els subtils detalls que alimenten la paranoia col·lectiva. Des de petits desaires fins a malentesos aparentment insignificants, cada interacció entre els personatges afegeix una capa addicional de tensió a mesura que la pel·lícula avança cap a la seva conclusió explosiva.

Tot i això, **La caja de cristal** no està exempta de defectes. De vegades, Özge s'aventura cap a moments més melodramàtics que poden resultar una mica forçats, i la inclusió de múltiples subtrames de vegades dilueix la intensitat central de la història. Malgrat aquestes ensopegades, la pel·lícula continua sent una exploració fascinant dels límits de la confiança i la fragilitat de les relacions humanes en un entorn urbà cada cop més polaritzat.

El film és un drama tens i absorbent que destaca per la seva hàbil exploració de les complexitats socials i emocionals subjacents en la vida comunitària. Amb el seu elenc convincent, la seva direcció perspicaç i la seva atmosfera carregada de suspens, la pel·lícula ofereix una reflexió inquietant sobre els perills de la por i la desconfiança en la societat contemporània.

Jaume Polo | @lovacaine – nuevatribuna.es